

დღეღმას

№8, 2016

ფუცყრების წერილი დათვს

ბატონო დათვო, მოგმართავთ თხოვნით,
თანაც პირველად არა – მესამედ.
მზამზარეული თაფლის სანაცვლოდ,
ნედლი ყვავილის წვენს მიეძალეთ.

დალოცვილ ტყეში რა დალევს ყვავილს,
ტკბილი ნექტარი წუნნეთ და წუნნეთ!
კბილის ტკივილი აღარ გაგტანჯავთ,
ზედმეტი წონა არ შეგანუხებთ.

პატარებზედაც იფიქრეთ ცოტა,
დრუნჩზე მუდამ რომ თაფლი გაცხიათ,
თუ ბავშვებს წვეთიც აღარ შეხვდებით,
მაშინ ჩვენს შრომას რაღა ფასი აქვს?

ნუ გაგვანბილებთ, დათვო ბატონო,
ვფიცავართ, ვალში არც ჩვენ დაგრჩებით,
გასულ ახალ წელს, ხომ კარგად გახსოვთ,
უგოზინაყოდ დარჩნენ ბავშვები.

ნუ გაბრაზდებით, ნურც გენყინებათ,
თქვენ მრისხანება სულაც არ გშვენით,
გპატიობთ, წინა თხოვნის პასუხად
ფიჭა თავზე რომ გადაგვაფშვენით.

თაფლისთვის მტრებად ხომ არ ვიქცევით?
ერთმანეთს ხომ არ გავებუტებით?
ერთ ტყეში ვცხოვრობთ, ბოლოს და ბოლოს.

პატივისცემით, თქვენი ფუტყრები.

მხატვარი
ნანა სანაია

ნაკონა

ლუილი

„გუგულმა“ ქმენით გაიარა გვირაბი და წაღვერის მთებს შეჰკივლა. ექო სადღაც ჩაიკარგა და უკან არ დაბრუნებულა. არც გაჰკვირვებია – რამდენი ხანია, ექო აღარ ბრუნდებოდა. ნავიდა და ნავიდა, უკვალოდ დაიკარგა. „გუგულმა“ კიდევ ერთხელ შეჰკივლა და ტყეში გაუჩინარდა.

ფერდობმა ამოიოხრა. წარსული გაახსენდა და ნამი მოადგა ცრემლად. მერე კალთაზე დაიხედა, ხავსი დაიბერტყა და სევდიანად გადაავლო თვალი იმას, რაც დარჩა.

უცებ... რაღაც შენიშნა... პატარა, ხასხასა მწვანე...

– ნუთუ ნაძვია?! ჩემი სიცოცხლის გაგრძელება?

პატარა ნაძვი შეიშმუშნა, წინვები შეარხია და ირგვლივ მიმოიხედა. გაოცებით შეათვალიერა მეზობლები – წელში მოკაკული, მერქანგალეული, შემოდგომის ბოლოს მინაში ეულად შემორჩენილი სარეზივით გამიშვლებული ნაძვები. უბრალოდ ნაძვები არა – ნაძვთა იარაღაყრილი, დამარცხებული ჯარი.

– რა დაემართათ? რატომ არ აცვიათ მწვანე სამოსი? – იკითხა გაოცებულმა პატარა ნაძვმა.

– უთანასწორო ომში დაკარგეს წინვის აბჯარი, – სევდიანად უპასუხა მთის ციცაბო ფერდობმა.

– ომში? – წინვები გაოცებით აახამხამა პატარა ნაძვმა.

– ჰო, ომში.

– ომში ნაძვებიც მიდიან?

– არა, ომი თავად მოდის მათთან. – ამოიოხრა მთამ.

– და ნაძვები მარცხდებიან?

– ხანდახან ასეც ხდება. ცეცხლი მერ-

ქანზე ძლიერია. ნთქავს და ანადგურებს. მერე ის მიდის და ტოვებს საბრალოებს ასე, სამოსშემოდარცულს, ველარაფრით იფარავენ სიშიშვლეს და ზეზეურად კვდებიან სირცხვილისა და სიბრაზისაგან.

– ადრე... ადრე ჩემნაირი წინვები ჰქონდათ?

– ჰქონდათ რომელია?! – ამაყად წარმოთქვა ფერდობმა და ცას ახედა მეოცნებე თვალებით. – წინათ ამაყად გადასცქეროდნენ ხეობას. დოინჯშემოყრილნი, მედიდურნი... მათი წინვებით სუნთქავდა არემარე. იქით გაიხედე – ხედავ ლამაზ ხის სახლებს? ეს წაღვერია. ჩემი ნაძვები ასაზრდოებდა და კვებავდა, უუჰ, რამდენი ხანი... რამდენი საუკუნე! ახლა კი, ნახე, დამწკრივებულან და ასე მდუმარედ ხმებიან, ფეხქვეშ მარილივით ეფშვნებათ მიწა და თითქოს ცაში არიან გამოკიდებულნი – კვდებიან ამ ძმათა სასაფლაოზე. მენამულ ცაზე ჩემი კონტურიც კი შეიცვალა. აღარც „გუგულის“ კვილის ექო გაისმის ისე რიხიანად, როგორც მაშინ – ხმა ჩემი ნაძვების დამწვარ სხეულებს შორის იკარგება და იფანტება სადღაც ჩემ მიღმა.

– საბრალოები. ალბათ, სცივათ. – შეეცოდა მეზობლები პატარა ნაძვს.

– მერედა როგორ. აქაური ზამთარი ძალიან მკაცრია.

– იქნებ, ვუშველოთ? – დაიშრიალა ისევ პატარა ნაძვმა.

– აბა, როგორ? – ამოიოხრა ფერდობმა.

– აგერ, კრავები რომ ბალახს ძოვენ, ისინი გავკრიჭოთ. ცოტაოდენი ღრუბლის ფთილაც შევფერიოთ სიმსუბუქისთვის და ძაფი დავართათ. თითისტარზე დავახვიოთ წლები უსასრულო...

– მერე? – მთის კალთამ ყურები ცქვიტა.

– მერე მე მოვიმარჯვებ გამხმარ ტოტებზე შეტეხილ ჩხირებს და ახალ სამოსს მოვუქსოვ. ფესვებზე თბილი ნინდები ამოვაცვავთ, მორკალულ კისერზე – თბილი კაშნეები შემოვავხვით, სამფად – რომ არ გაცივდნენ იმ ცივ ზამთარში! კენწეროებზე ფერად-ფერადი ნაქსოვი ქუდები ჩამოვაკოსოთ და ტოტებზეც ხელთათმანები წამოვაცვავთ. იქნებ, გაცოცხლდნენ და ისევ ამწვანდნენ.

– რა კეთილი ხარ, ჩემო პატარავ. მაგრამ ეს შეუძლებელია. ნაძვები უკვე შეუყვნენ აღმართს, აქაური ბებიებივით (რომ გაიკრიფნენ თავიანთ წინა ომში გაშვებულ და ვერდაბრუნებულ პაპებთან: თამარა – გოგიასთან, სონა – ნიკალასთან, ქსენია – მიტოსთან).

მათ ველარაფერს უშველი, პატარა ნაძვოდე, განისვენონ ნაძვთა სასაოფლაოზე სამარადისოდ.

– მერე ტყეები? მერე ექო? მთების კონტური?

– შენ ხომ აქა ხარ. გაიზრდები, ტანს აიყრი, დაიტოტები... მალე შენი და-ძმაც დაიბადება. ისინიც გაიზრდებიან, ტანს აიყრიან, დაიტოტებიან და ტყეც გაჩნდება.

– ვაჰ, რა კარგია! და ეგ როდის იქნება?

– მალე, სულ მალე! სულ რაღაც ნახევარ საუკუნეში, პატარა ნაძვო!

პატარა ნაძვმა გადამწვარ ტყეებს, გადამწვარ მთებს გახედა და ხასხასა, მწვანე ტოტები იმედიანად შეარხია.

„გუგულმა“, ამჯერად ზემოდან მომავალმა, ისევ შეჰკივლა მთებს. პატარა ნაძვი შეაკრთო ხმამ, მერე გაშალა პატარა ტოტები, სასაცილოდ გაიჭიმა და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, გასძახა: „გუ-გუუ!“

არჩია და ახარისხა
 გასართობი იორამმა,
 გალალდა და გახალისდა,
 იცელქა და იონავრა.
 ზოგი წითლად, ზოგი თეთრად
 შეღებილი ბრუნავს სკამი,
 დასკუპდა და სკამთან ერთად
 ბრუნავს ჩვენი იორამიც.
 როგორ ფიქრობთ, ვერ გაბედავს
 შემოჯდომას იორლაზე?
 ვერაფერი იმოქმედებს
 ჩვენს უშიშარ იორამზე!
 იხვენება: ჯერ ნუ წავალთ,
 მაჩუქეთო კიდევ ნამი
 და თუ ნამი მისდევს ნამებს
 არ დაეძებს იორამი...

ზოია ვაშაკიძე

ანუცის დაბადება

დაიბადა ნუხელ,
 პანანინა კნუტი,
 მოიმარჯვეს სწრაფად,
 კატუნებმა პულტი:
 გადართეს და გადმორთეს...
 საათია ათი,
 ყველა არხზე გადასცეს,
 დაბადება კატის.
 ესემესებს გზავნიან:
 დათვი, ტურა, მელა –
 საკატეთის ლხინი,
 იზეიმა ყველამ.
 სიხარულის ხმები
 შორს მიჰქონდა ნიავს...
 მონყენილი ჩანდა,
 მხოლოდ თაგუნია.

მხატვარი
თაა მიქაია

"დაინოს"
სამკვიფარს

ხეგვენს

(ხალხური ზღაპარი)

ერთმა კაცმა შეკაზმა ცხენი და ქალაქში წავიდა. ათი ბათმანი ქერი იყიდა.
– მეგობარო, ეგ შენი ცხენი ექვსი ბათმანის მეტს ვერ ზიდავს, ოთხი ბათმანი ქერი აქ დატოვე და ხვალ წაიღეო, – ურჩია გამყიდველმა.

– სწორია, ჩემი ცხენი ბებერია, – მიუგო მყიდველმა, – მისთვის ექვსი ბათმანიც კი ბევრია, ხუთ ბათმანს ცხენს გადავკიდებ, დანარჩენს კი მე წავიღებო.

ასეც მოიქცა: ხუთი ბათმანი ცხენს გადაჰკიდა, ხუთი ბათმანი თვითონ გადაიღო მხარზე, შეჯდა ცხენზე და გასწია.

საცოდავმა ცხენმა ცოტა რომ გაიარა, დადგა, ფეხები ეკეცებოდა. შინამდე, აბა, როგორ მიაღწევდა!

– აი, შე სამგლე, შენა! – შეუძახა პატრონმა, – რა ღმერთი გინყრება, ხუთი ბათმანი ხომ მე მომაქვსო. – უყვიროდა პატრონი ღონემიხდილ ცხენს და თან ჯოხს ურტყამდა.

ჩაინერა ლადო გვიშიანმა.
№ 4, 1969 წ.

მხატვარი
თამაზ სუციშვილი

რუსუდან ჯინჯინაძე

მზესუმზირა

საყვარელო,
ერთხელ მაინც
დაგეხარა თავი,
მეტიჩარა ხომ არა ხარ,
თავკერძა და ავი?
მოცინარმა
შენმა სახემ
დილით მზეს უმზირა,
და მიტომაც,
ყვითელგულას,
გქვია მზესუმზირა.

მზია ჩხატიანი

რა ქნას გოგნამ?

არ იქნა და აღარ იშლის
ხის ტოტებზე ხეტიალს –
რა ქნას გოგრამ, აღარ იცის,
კვალში ვერ დაეტია...
ხეები კი ბუზლუნებენ:
– უკვე მეტისმეტია!
დაუფარა თურაშაულს
თითქმის მთელი კენწერო,
– ნუ მიწყრები, ჩემო ძმაო,
ზეცას უნდა შევწვდეთ.
ყვავილები გადაბარდნა
ყვითელ-ყვითელ ქოლგებად
და ხე ისე მიმოქარგა,
ხმა გაკმინდეს ტოტებმა.

ლალი ჯათატაშვილი გვალვა

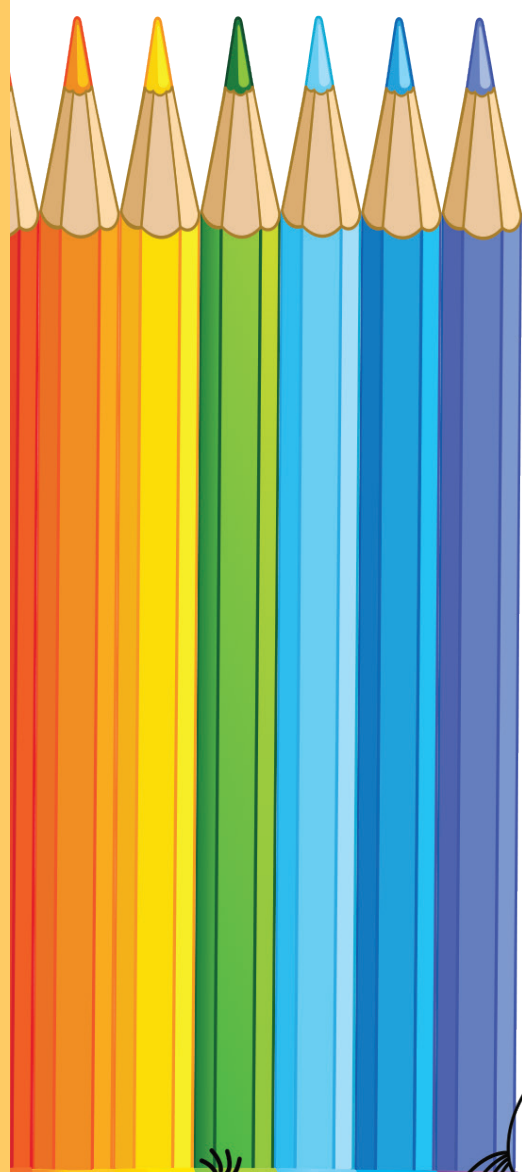
მინას წყალი სწყურია,
დაიშაშრა სრულიად.
წყალს ითხოვენ ვარდები
და ლობიოს ბარდები...
ლობის ძირში გოგრა ხვნეშის:
– მომანოდეთ ერთი პეშვი!
ალვა ცისკენ ინვდის ღეროს:
– მოგვეშველე, ცისიერო!
ცვარ-ნამს ითხოვს ყველა ფესვი,
ზოგი ოხრავს, ზოგი კვნესის...
მზეს არ ესმის მათი კვნესა,
ყველას წილი წყალი შესვა!
ამოაშრო ტბორები, დელეები, რუები...
დედამინის ვიშვიში არ აწუხებს სრულეებით!

მუხა შესთხოვს სიოს:
– იმ მთას გადადიო,
ინახულე დედო ქარი,
მომიკითხე, როგორ არი,
შეუძახოს ღრუბელ ბეყოს,
მხართეძოზე წოლა ეყო.
უთხარ, დაძრას ღრუბლის ჯარი,
მთას გადმოღმა გადმორეკოს,
თორემ ბალი, ზვარი, ყანა
ნაურდოვალს დაემგვანა!..
ტოტებს შორის გაძვრა სიო,
გადაევლო დამშრალ იორს...
მიაცილებს ასი თვალი
– ნეტავ, მალე ნახოს ქარი,
რომ მოუსწროს წამისწამად
წვიმამ დამჭკნარ ზვარს და ყანას.

მხატვარი
მანანა მორჩილაძე

ՈՅՆԱՅԳ ԵՒ ԿՐԹԱՆՈՒՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

ՆՈՒՆԱԿՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

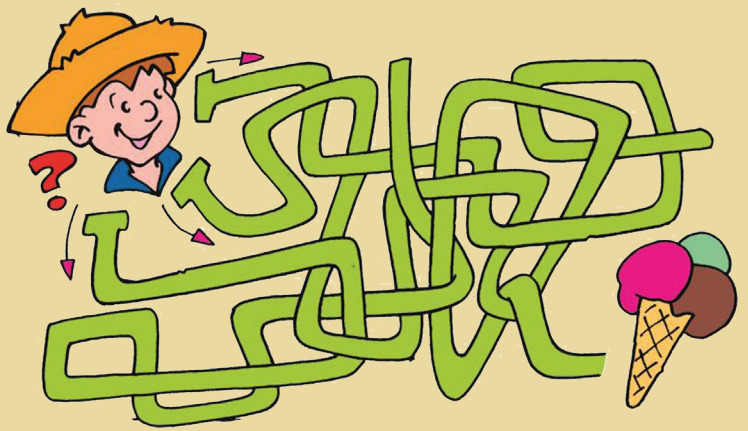
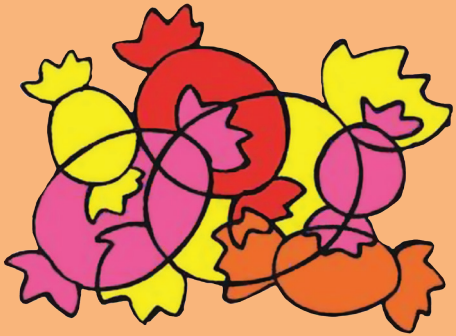
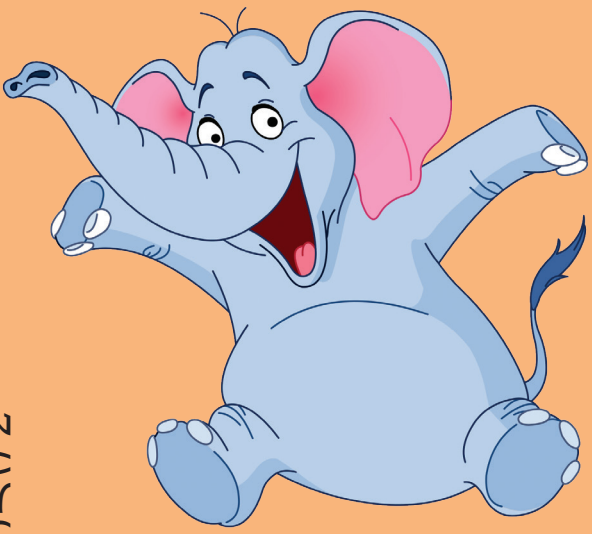
ՈՅՆԱՅԳ ԵՒ ԿՐԹԱՆՈՒՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

ՍԳՆԱԿՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

ՍԳՆԱԿՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

ՈՅՆԱՅԳ ԵՒ ԿՐԹԱՆՈՒՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐ

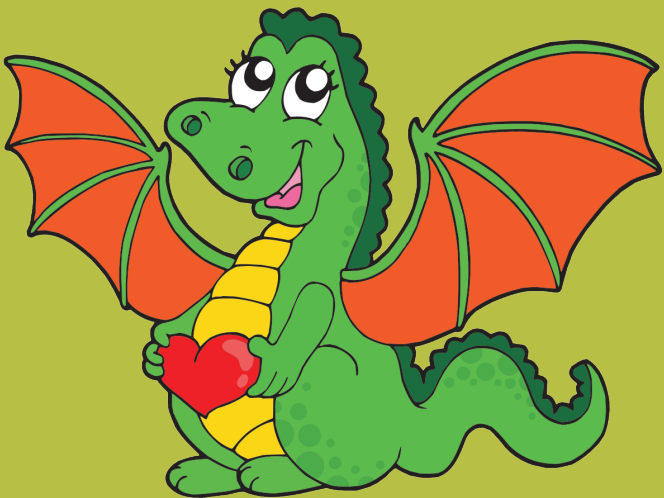
გვერდი 2

გვერდი 14

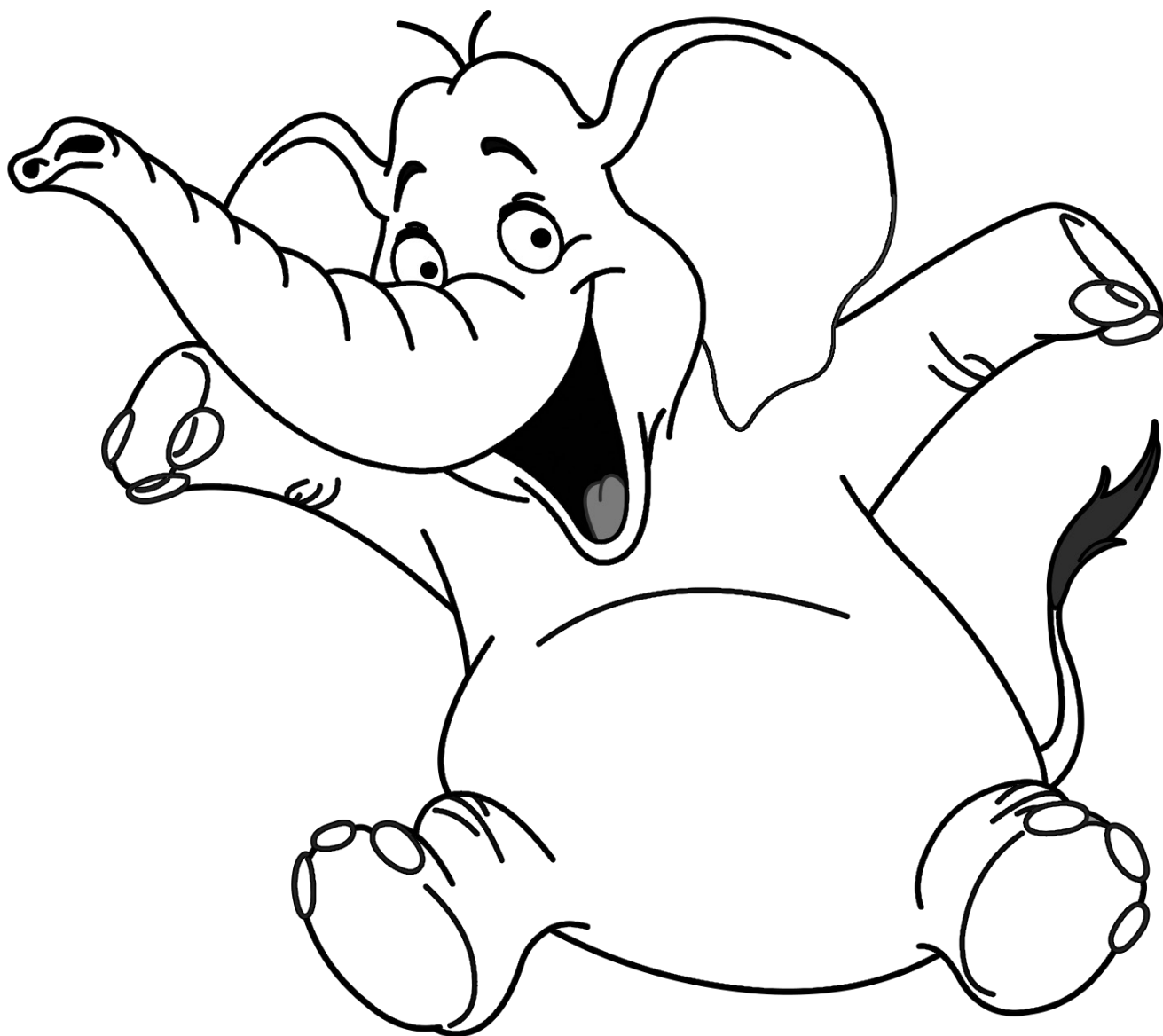
გვერდი 3

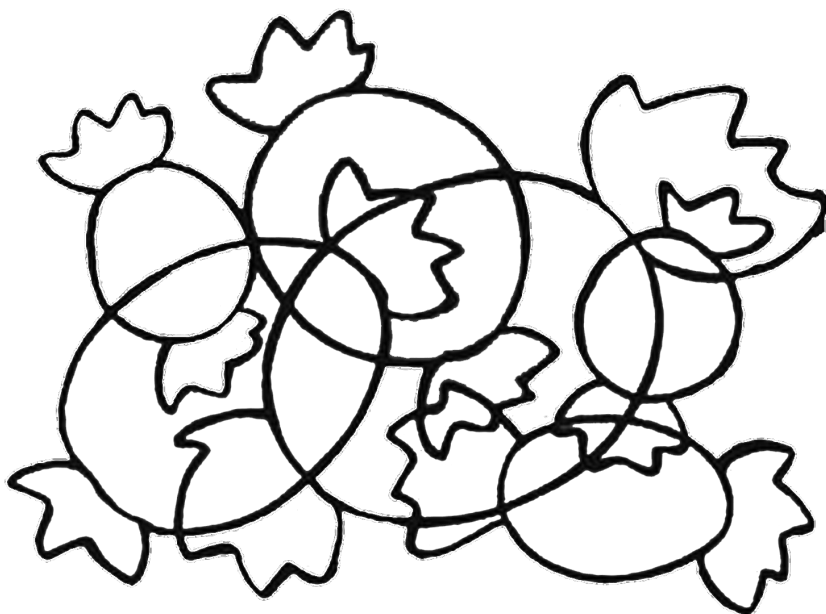
გვერდი 16

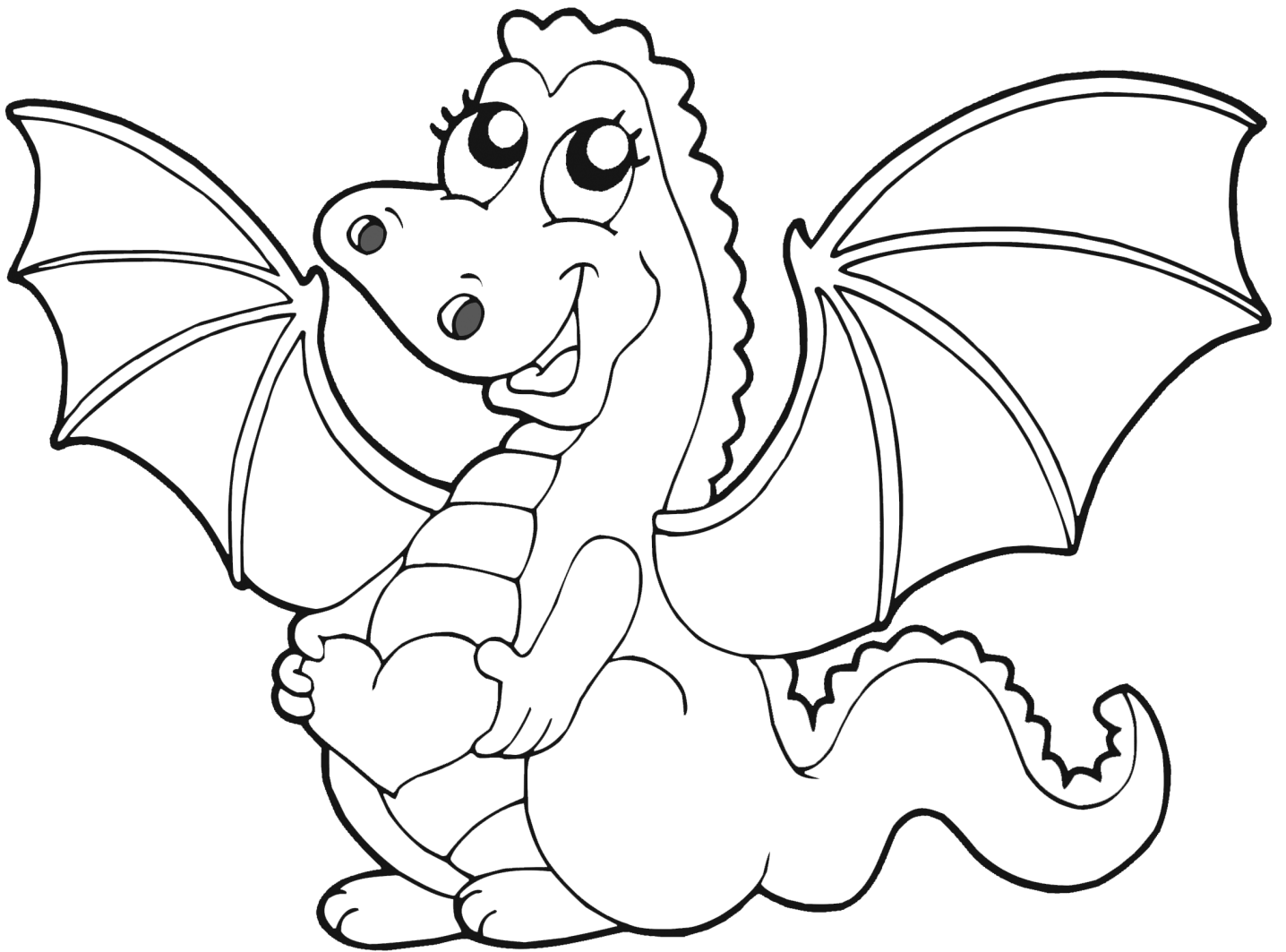
Հասօղորհարդ ծնօհողրտօ ԵՆրտտ

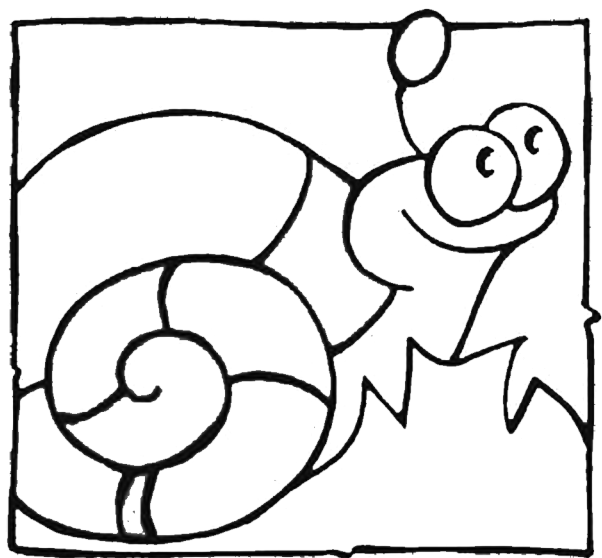
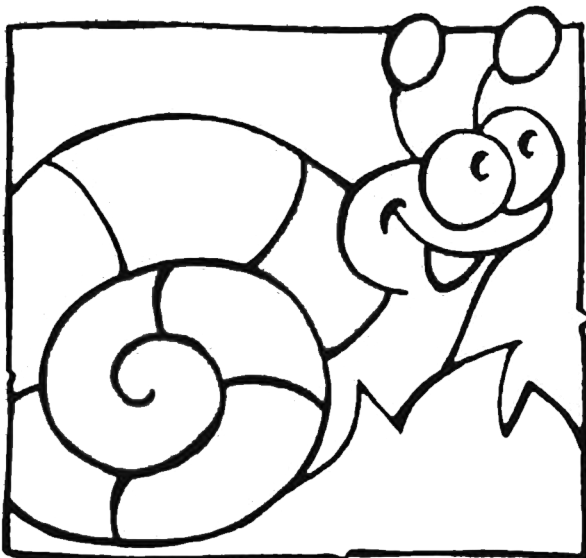
Հասօղորհարդ լօՏ յՆտղղ. հոՏըրղընի ԿՏեղղըրոՏ ԵՏԵՏընղ.

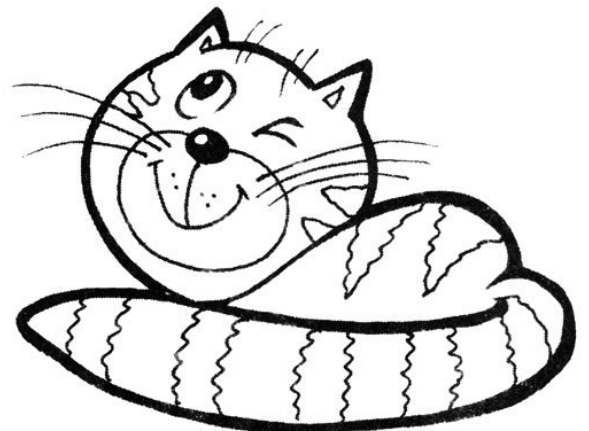
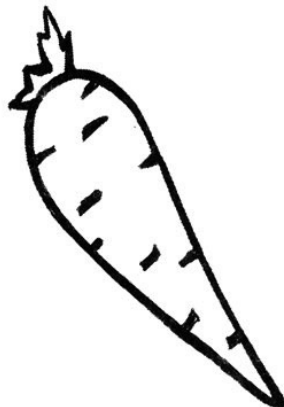
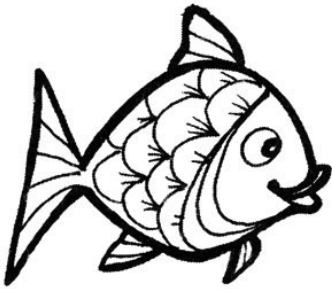
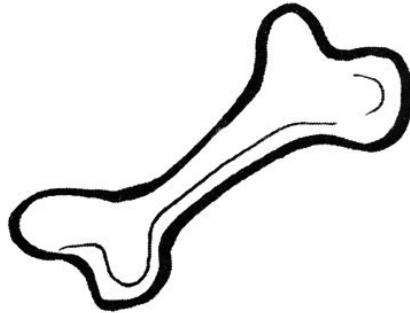
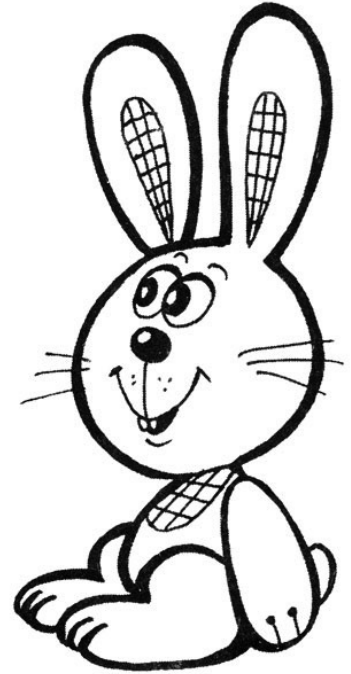
Յ Տ Տ օ ր Գ Կ Ն Տ Լ Թ Գ

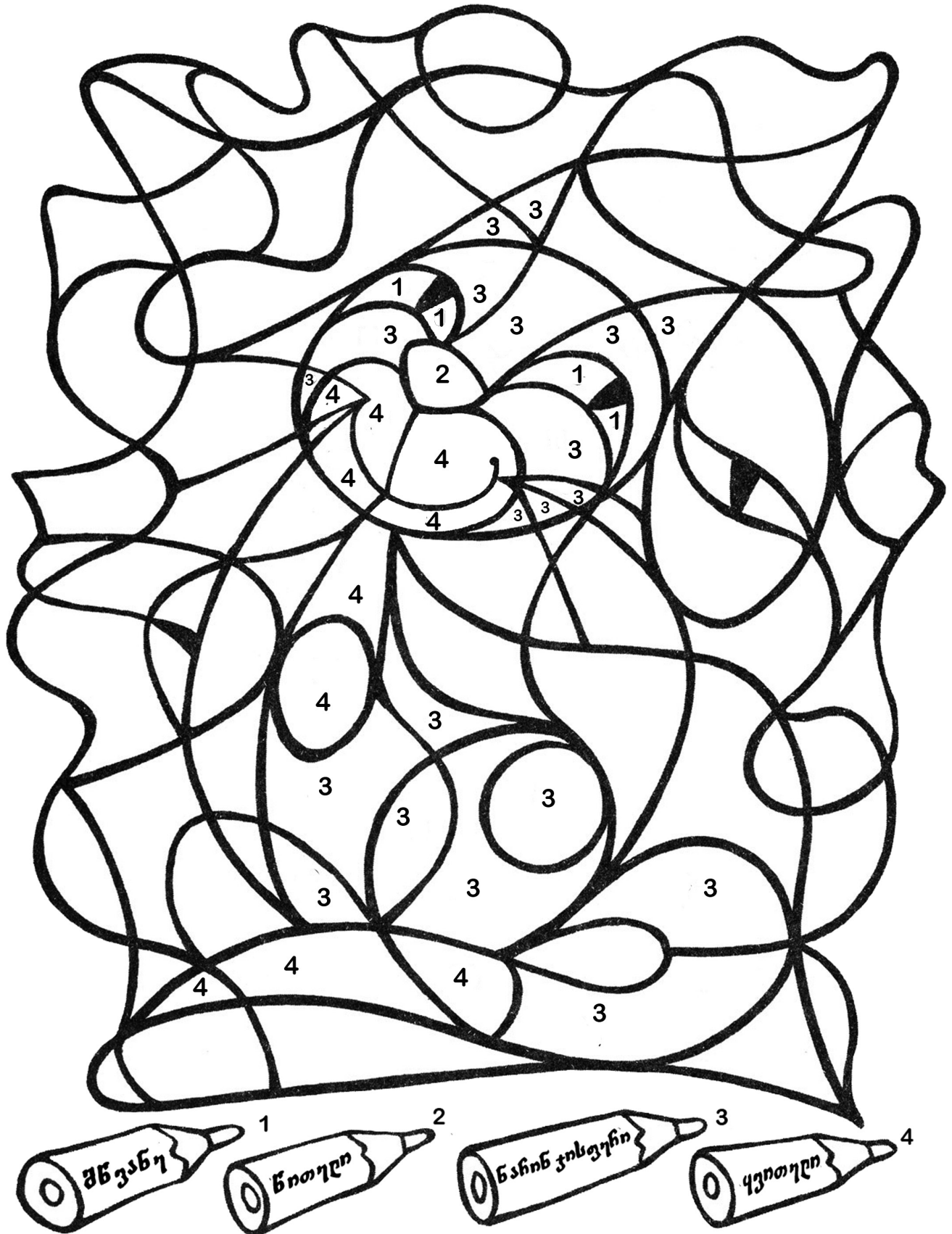
Յ Տ Տ օ ր Գ Կ Ն Տ Լ Թ Գ լ աս ո Յ Լ օ ր Գ 7 Յ Ն Ե Ե Կ Տ Գ Դ Ե Ն Տ Ի Լ Կ Ն Ե Տ Ե Կ Ե Լ Տ Ի Լ Կ Ն Ի Լ Ն .

ԳՆԱՏՅՈՒՆՏԵՐԻ ԸՆԴՆՈՒՄԻ ՆԱԿԻՆԻ ԳՐԱԿԱՆԱԿՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ
ՆԱԿԵՐՈՒՄԻ ԵՎ ԳՐԱԿԱՆԱԿՆԵՐԻ ՆԱԿԵՐՈՒՄԻ:

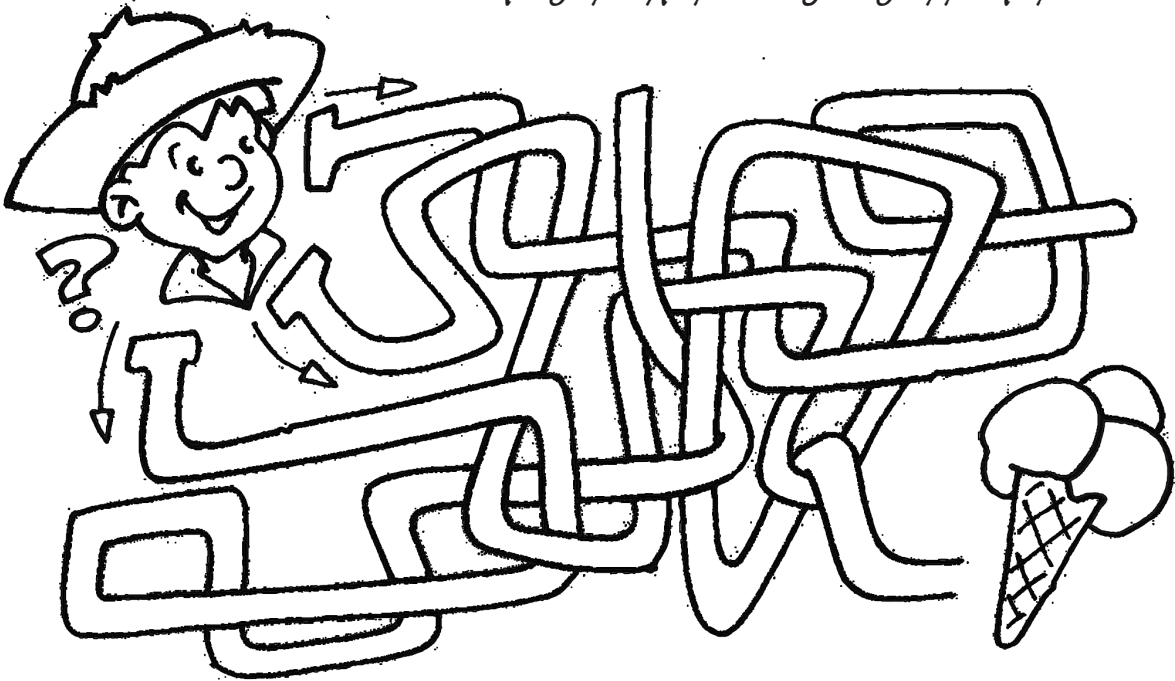
Յաստիկա՛րդ նսեւոն շոնի՞նկաւ թղթաւոյն թղեսեմնն
օղնն օսն՛իղնոտ.

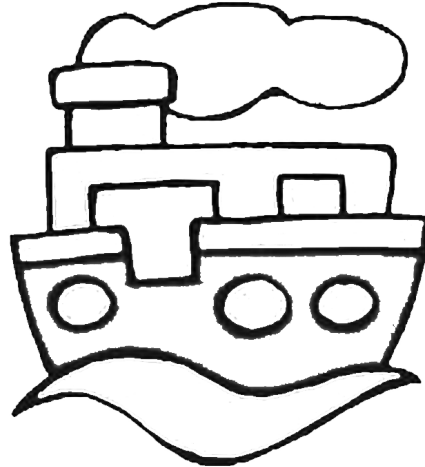
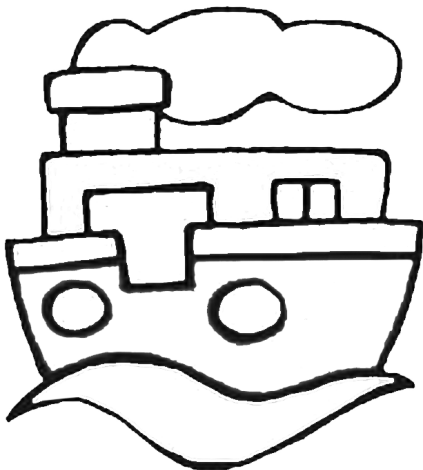
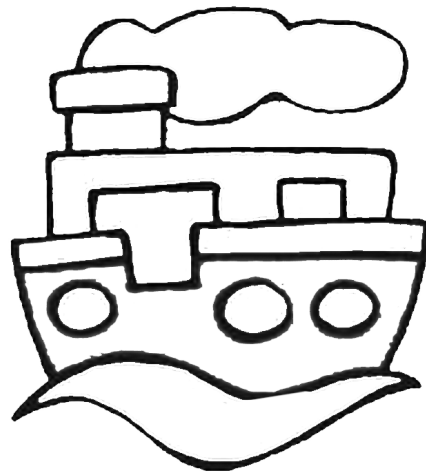
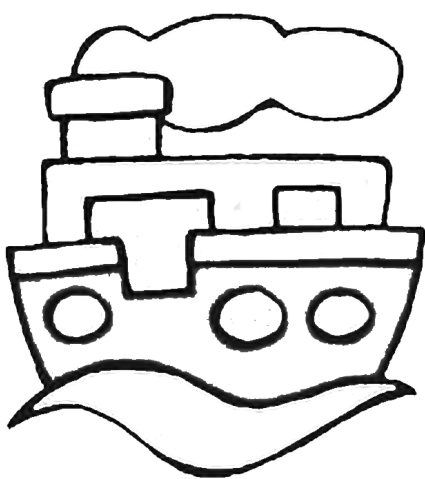
გნათყმისრაჲ მხოლოდ ბ'გმყოფობით სწინმყოლი რეცხობი
რას მიხვდები. მის ბ'სოგებს ყმჩივს ზეზის გოგონას.

Նույն ժամանակ պետք է նայինք. ինչպիսի շնչ է պետք ստիճանում?
Եվ ինչպիսի շնչ է նախքան շնչառությանը.

Շնչառությանը լսելով, թե ինչպիսի շնչ է պետք շնչառությանը
զանազան շնչառություններով.

ԶՆՏՈՂՈՒՄԸ ԸՆԴՈՒՄԸ. ԳՆԱԿՈՒՄԸ ԵՎ ԵՐԵՄԻԱՆ ԵՐԵՄԻԱՆ ԵՐԵՄԻԱՆ

მომზადა
ალექო ბაბელიამ

ღირაი ჯრამიანები გონებამახვილოებინ

განსხვავება

ერთხელ, დიდ ფრანგ განმანათლებელს, ვოლტერს ჰკითხეს:

- რა განსხვავებაა კარგსა და მშვენიერს შორის?
- კარგი მუდამ დასაბუთებას ითხოვს, მშვენიერს კი დასაბუთება არ სჭირდება. - უპასუხა მწერალმა.

ყციფარი მეჯახენი

ერთხელ ერთი მღვდელი მოლიერს შეუჩნდა, მონასტერს რამე შესწირეო.

- არ შემოიძლია, - შეესიტყვა მწერალი, - ყელამდი ვალებში ვარ ჩაფლული!

- მაგრამ ყველაზე მეტად უფლის მოვალე ბრძანდებით, უფრო მეტად, ვიდრე ერთად აღებულ ყველა შენს მეჯახეზე, - არ ეშვებოდა ღვთისმსახური.

რა თქმა უნდა, ეს ასეა, - დაეთანხმა მოლიერი, - მაგრამ უფალი ისე უტიფრად არ მითხოვს ვალს, როგორც ზოგიერთი სხვა ჩემი მეჯალე.

ზოგჯერ ზარზაყინ ყოფილოს ჟღერს

ერთხელ ღამით ბალზაკის საძინებელში ქურდი შეიპარა. რა ნახა უშფოთველად მძინარე მწერალი, მპარავმა მშვიდად მიჰყო ხელი თავის საქმეს, - დაინყო მასპინძლის სეკრეტერში ქექვა.

მოულოდნელად ქურდს რომანისტის ხითხითი შემოესმა.

შემკრთალმა და გაოცებულმა მწერალს ჰკითხა:

- მოსიე, რას ხედავთ აქ სასაცილოს?
- მეგობარო, თქვენ გსურთ ღამით იპოვოთ ის, რაც მე დღისითაც ვერ მიპოვია?

ნაყაყაყარი

– ჟაკო, დღეს სპლიყვი ყურბარტყუნას დაბადების დღე რომ არის, გაიგე?

– არა, არა, – თავი გაიქნია თუთიყუშმა და ტოტზე წამოსკუპებულ კაჭკაჭს ახლოს მიუცუცქდა, – კაჭო, გოგო, არ გვეპატიჟებიან?

– დაპატიჟება რად გვინდა? შარშან ორი წლისა რომ გახდა, ყველანი ვიყავით, ბელადონას უგემრიელესი ტორტით გაგვიმასპინძლდნენ. ახლა ბიჭს სამი წელი უსრულდება და ხელს რა შეუშლით?

– არაფერი, – დაეთანხმა ჟაკო, – როგორ მიყვარს ტორტი... – ენა გაანკლავ

უნა თუთიყუშმა. – რომელ საათზე უნდა მივიდეთ?

– ჯერ მთელი ტყე დავიფრინოთ და ყველას შევატყობინოთ, რომ ხუთი საათისთვის ყურბარტყუნასთან ვიკრიბებით.

თუთიყუშმა და კაჭკაჭმა მოილაპარაკეს თუ ვინ ვისთან გაფრინდებოდა და საქმეს შეუდგნენ.

სალამოსათვის ყურბარტყუნას მეგობრები დაირაზმნენ და სპილოების სახლს მიადგნენ. ვის არ ნახავდით: ბეჭემოთისა თუ მარტორქის ნაშიერებს, პატარა ფირაფებისა თუ ზაქების ჯოგს, უამრავ

მხატვარი
ზაურ დეისაძე

ანტილოპასა თუ შველს, ათასი ჯურის ფრინველთა ბარტყებზე რომ არაფერი ვთქვათ, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ სპლიყვის დაბადების დღე ერთი თვის მერე ყოფილა და კაჭოს, უბრალოდ, თარიღი შეშლია.

პატარა ცხოველები ატირდნენ. დედა და მამა სპილოები მათ დამშვიდებას შეეცადნენ, მაგრამ ამაოდ – ციცქნა ბეჭემოთები თუ ლომის ბოკვერები, ნიანგები თუ ზაქები, მართვეები თუ ბარტყები ცრემლად იღვრებოდნენ და ქვითინის შეწყვეტას არ აპირებდნენ და იცით, რატომ? მათ ტორტი ისე ძალიან უყვარდათ, რომ ვეღარ ჩერდებოდნენ.

ამის შემხედვარე მამა სპილომ პატარების ტირილს ვეღარ გაუძლო და ბელადონასთან მაღაზიაში დარეკა, ერთტონიანი ხილისა და ნიგვზის ტორტი შეუკვეთა, ხოლო მეუღლე ცისტერნა ლიმონათის მოსატანად გაგზავნა.

მამა სპილომ ცოტა ხანში ხვნეშახვნეშით მოიტანა, ზურგზე მოკიდებული უზარმაზარი და ულამაზესი ტორტი, ხოლო დედიკომ – მსხლის ლიმონათით სავსე დიდი ცისტერნა მოარიხინა და მაგიდის განყოფას შეუდგა.

პატარები დანყნარდნენ, ტირილი შეწყვიტეს, მაგიდას მიუსხდნენ და პირის ჩასატკბარუნებლად მოემზადნენ. დედა სპილომ ტორტი ყველას თავისი ზომის მიხედვით მოუჭრა: ბეჭემოთებსა და მარტორქებს ოცდაათკილოგრამიანი ნაჭრები შეხვდათ, ლომებსა და ზაქებს – თხუთმეტკილოგრამიანი, ზოგიერთ ბარტყს – ოცგრამიანი...

მოკლედ, ჩემო პატარებო, კაჭკაჭის ნაკაჭკაჭარს უქმად არ ჩაუვლია: ტყის ყველა პატარა ბინადარი მეტად კმაყოფილი დარჩა, ტორტითაც ისიამოვნეს, ბლომად ლიმონათიც ყლუბეს და რაც მთავარია – ბევრი იცინეს და კარგადაც გაერთნენ.

ზანზარას და ჩუს თავდასაკალი

ჩუ და ზანზარას ცუის სახლში

ტექსტი ლელა ცუცქირიძისა
მხატვარი იულია ნიკოგოსოვა

ზანზარა, გინდა, სოფელში წავიდეთ? იქ, ტყეში, ერთი სახლია, სადაც ჩემი ბაბუის ბაბუის ბაბუა ცხოვრობდა.

წავიდეთ! ვითომ ჩვენც არდადეგებზე მივდივართ.

მე მშიშარა კი არა, ფრთხილი ვარ, ბევრსაც იმიტომ ვკითხულობ, რომ მშიშარა აღარ ვიყო. მაგალითად, ვიცი, რომ ვამპირი ღამურები მხოლოდ ამერიკაში ცხოვრობენ და აღარ მეშინია.

ეს ნამდვილად შენი ნათესავია, შენსავით მშიშარა ყოფილა.

ამ დროს კარადიდან სახლის მოჩვენება გამოვიდა.

ჩუმად, ნუ ხმაურობთ, ამასწინათ ერთი უზარმაზარი ვამპირი ღამურა შემომისახლდა. ფრთებს რომ შლის, სახლში ძლივს ეტევა! მარტო ვცხოვრობ და ძალიან მეშინია. მთელ დღეებს კარადაში ვატარებ.

ამ სახლში, როგორც ჩანს, აღარავინ ცხოვრობს, რა სიჩუმეა.

მოულოდნელად მთვარით განათებული ოთახის ჭერსა და კედლებზე ღამურას უზარმაზარი ჩრდილი გამოისახა!

ჩუ, გვიშველე! ეს ჩემზე დიდი ყოფილა!

აი, ის რომ არ ვიცოდე, რომ ამხელა ღამურები ბუნებაში არ არსებობენ და ეს მხოლოდ ჩრდილია, მეც თქვენსავით შემეშინდებოდა. ეს კი შეხედეთ, თავგზე პატარა ღამურა ყოფილა.

დარჩი რა... და ისა... მოგწონს ჩემი სიმღერა?

შენი სევდიანი სიმღერა მესმოდა ხოლმე და ვიფიქრე, სულ მარტოა ამხელა ტყეში და მივალ, დაფუმეგობრდები-მეთქი, შენ კი კარადიდან არ გამოდიხარ. ნავალ, თუ ასე გეშინია ჩემი.

ჰო, მხოლოდ ისეთი სევდიანია, სულ მენრიპინება ხოლმე.

ახლა მხიარულ სიმღერას ვიმღერებ, მარტო ხომ აღარ ვარ.

მე კი ვიცეკვებ. უჰ, რა მხიარულად დაიწყო ჩვენი არდადეგები.

შენ კი არა, მეც ვიცეკვებ, ისე გამიხარდა ამათი დამეგობრება.

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

იმ ღამით არც ერთს არ უძინია, დილამდე მღეროდნენ და ცეკვავდნენ. **21**

სახალისო რეცეპტები

ხაჭაპური

გავაბრტყელე ცომის გუნდა,
ჩავდე ერბო, ყველის გული,
მალე სუფრას დაამშვენებს
გემრიელი ხაჭაპური.

ჩემი ლიმონათი

მოვაგროვე ლიმონი
ზუსტად ათი ცალი,
გამოვწურე წვენი და
დავამატე წყალი,
თეთრი შაქრის ნატეხი
ჩავუმატე ათი,
მოდით ყველამ გასინჯეთ,
ჩემი ლიმონათი.

ნუშის ნამცხვარი

სწრაფად ვთქვიფე კვერცხები
ლილინით და კისკისით,
დავამატე შაქარი,
ნუშები და ქიშმიში.
ჩავუმატე კეფირი,
გავაცხელე ლუმელი,
მერე ფქვილი ჩავყარე –
ცომია თუ ღრუბელი?
დაიბრანა ოქროსფრად
ჩემი ნუშის ნამცხვარი.
რეცეპტია მარტივი
სულ ეს არის, რაც არის.

ხითმოცანები

ზურგით დააქვს თავის ბინა,
ზარმაცია და ზოზინა,
სტუმარს გარეთ ალოდინა,
დაიძინა თვითონ შინა,
ნეტავი, ვინ აწყენინა,
იმალება

მზემ ხიდი გადო ცაზე –
შვიდფერი – ვეებერთელა!
სანამ გაქრება, ნახეთ –
ელვარებს

შოთა ამირანაშვილი

ამოცანა

ეკას პანია ჩანთაში
ჩხრიალი გააქვს კაკალს.
თუ რვა ცალს მისცემს პაპუნას,
ერთით ნაკლებს კი – მაკას,
მაშინ თავისთვის დარჩება
მაკაზე ორით მეტი.
აბა, რამდენი ჰქონია,
რომელი უმაღ მეტყვის?!

აბა, ვინ მეტ განსხვავებას იპოვის?!

შახაჯა

ორი სხვადასხვა რიცხვია –
ერთი მეორეს ერთვის;
პირველის ბოლო მარცვალი
ზედმეტი არის ჩვენთვის...
ნეტა, რა დროა გასული,
აბა, დახედე, ერთი.

რომელი
ფრაგმენტი
არ ჩანს დიდ
სურათზე?

მთავარი რედაქტორი ღოდო ნიჟნიჰაძე
ნახატი ყდაზე: მანანა მორჩილაძისა
მის.: ზანდუკელის ქ. 1, ტელ.: 2 93 69 77
<http://www.dila.ge>, ელ-ფოსტა: dila1904@yahoo.com, facebook: საბავშვო გამომცემლობა დილა
ფასი: 2.50 ლარი

ჟურნალი გამოდის საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროსა და სსიპ „მწერალთა სახლის“ მხარდაჭერით.

